

POSTANOWIENIE

Dnia 8 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku T. N. i J. C.
przy uczestnictwie O. S.A. z siedzibą w W.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 marca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w C.
z dnia 19 kwietnia 2018 r., sygn. akt VI Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) stwierdza, że wnioskodawcy i uczestnik ponoszą koszty postępowania związane z ich udziałem w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do

rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wnioskodawcy wniesli o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które sprowadzili do pytania o przesłanki, które powinny decydować o wysokości wynagrodzenia z tytułu ustanowienia służebności przesyłu.

Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i przytoczeniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej, a ustalony w sprawie stan faktyczny pozwala na odniesienie się do niego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Zagadnienie sformułowane przez wnioskodawców nie ma powyższych cech, gdyż dotyczy problemów wyjaśnionych już w orzecznictwie Sądu Najwyższego. O tym, jakie okoliczności należy uwzględniać przy określaniu wynagrodzenia za obciążenie nieruchomości służebnością przesyłu Sąd Najwyższy wypowiedział się m.in. w uchwale z 11 grudnia 2015 r., III CZP 88/15 (OSNC 2016, nr 12, poz. 144) oraz nieopublikowanych postanowieniach z 3 lutego 2010 r., II CSK 444/09, z 18 kwietnia 2013 r., II CSK 504/12, z 18 maja 2016 r., V CSK 531/15, z 9 sierpnia 2016 r., II CSK 770/15. Okoliczności te, charakterystyczne dla konstrukcji służebności przesyłu i zakresu uprawnień do korzystania z nieruchomości obciążonej, jakie wiążą się z jej ustanowieniem, muszą być oceniane indywidualnie w każdej sprawie.

Wnioskodawcy powołali się też na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), mającą wynikać z zastosowania w stanie faktycznym sprawy rozporządzenia Ministra Gospodarki z 26 kwietnia 2013 r. w sprawie warunków technicznych, jakim winny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie (Dz.U. z 2013 r. poz. 640) mającego zastosowanie do gazociągów wybudowanych po 12 grudnia 2001 r. Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi

kasacyjnej do rozpoznania z uzasadnieniem zaskarżonego postanowienia nie potwierdza tezy wnioskodawców o ewidentnej wadliwości zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. Sąd Okręgowy, który swoim orzeczeniem ustanowił żadaną przez wnioskodawców służebność trafiać dostrzegł, że powołane wyżej rozporządzenie, jako akt publicznoprawny, reguluje aktualnie zakres strefy, w której mają obowiązywać ograniczenia związane z posadowieniem urządzeń przesyłowych. W uchwale z 11 grudnia 2015 r., III CZP 88/15 oraz w postanowieniu z 9 sierpnia 2016 r., II CSK 770/15 Sąd Najwyższy objaśnił, że obowiązywanie przepisów publicznoprawnych określających sposób korzystania z gruntów położonych w pobliżu urządzeń przesyłowych nie przekłada się wprost na treść służebności przesyłu, ustanawianej na tej nieruchomości, na której urządzenia przesyłowe są posadowione. Powierzchnia nieruchomości zajęta pod służebność powinna zabezpieczać potrzeby eksploataowania urządzeń przez przedsiębiorcę przesyłowego zapewniając możliwość prawidłowego korzystania z nich, ale także ich konserwacji, naprawy, modernizacji, usuwania awarii. Nie należy ich identyfikować z przesłankami decydującymi o wyznaczeniu strefy kontrolowanej, w obrębie której trzeba liczyć się z istnieniem urządzenia przesyłowego, celem zapewnienia warunków jego bezpiecznego funkcjonowania w otoczeniu urządzeń przesyłowych, nie wyznacza ona bowiem potrzeb przedsiębiorcy przesyłowego w zakresie korzystania z nieruchomości obciążonej służebnością. Niewątpliwie ustalenie tytułu do korzystania z cudzej nieruchomości na rzecz przedsiębiorcy korzystającego z urządzeń przesyłowych prowadzi do ograniczenia prawa właściciela nieruchomości obciążonej i powinno dotyczyć tylko takiego zakresu korzystania z jego nieruchomości, jaki okaże się niezbędny dla osiągnięcia celów, które przedsiębiorca zamierza realizować przy wykorzystaniu tych urządzeń.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 520 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.